

Justinas Marcinkevičius

Grybų karas

Ei, tai vija, pinavija,
Visą dieną grybais lyja.
Visą dieną nuo pat ryto
Grybai krito, krito, krito...

Kai lietus nustojo lijęs,
Pražydėjo pinavijos.
O miške išdygo grybų –
Šimtas trisdešimt sodybų.

Šitų grybų pulkaunykas
Buvo storas baravykas.
Jis ūsus po beržu raitė
Ir grybus nuo kelmo skaitė.

O kad skaičiaus nepamirštų,
Tai skaičiuodavo ant pirštų.
Jo žmona – riebi paliepė –
Savo vyrui kartą liepė:

– Nors tave ir žmonės giria,
Bet esi netikęs, vyre!
Viso miško grybų gėdai –
Kaip tu savo žmoną rėdai?

Štai šį rytą dvi ruduokės
Iš manęs po krūmu juokės:
„Pažiūrėkit, koks sijonas –
Nei jis baltas, nei raudonas.

Skrybėlaitė nemadinga...“
Ach, kokia aš nelaiminga!
Koks tu grybų pulkaunykas,
Jei per dieną riogsai dykas?

Eik, sakau, greičiau į karą
Ir parnešk man šilko skarą...
Baravykas kad supyko,
O supykęs – kad suriko!

Trenkė kumštimi į pušį:
– Grybai, eisime į mūšį!
Ką sutiksim – tą užpulsim.
Ką pagausim – tą prikulsim.

Sušnarėjo aukštos pušys
– Tai bus mūšis! Tai bus mūšis!
Lepšis tarė: – Ką jis daro?
Aš visai nenoriu karo.

Man ir taip supuvo kotas.
O, be to, esu pilvotas.
Kaip aš diržą apsijuosiu?
Kaip aš eisiu? Kaip dainuosiu?..

O paliegėlis bobausis
Šitaip tarė pasiklausęs:
– Aš girdėjau, kaip paliepė
Vyriui eti į karą liepė.

Eik, ji sako, mano vyre,
Ir užimki visą girią.
Būsiu girios karalienė
Aš, – ponia Baravykienė.

Baravykas ir paklausė...
– Ką tu čia plepi, bobausi?
Kad užriks ant jo kazlėkas:
– Koks tu vyras... Pašlemėkas!

Nors mane žmona ir bara,
Aš vis tiek einu į karą.
– Ir gerai darai, kazlėke!-
Iš toli kelmutis rėkia.

– Išsirovęs storą pušį,
Aš taip pat einu į mūšį.
O žmona kelmutį spiria:
– Niekur neisi tu, pipire!

Jau geriau rytoj iš ryto
Paieškotum kelmo kito.
Mūsų didelę šeimyną
Šitas vos beišmaitina.

– Neklausyk, bičiuli mano!
Ką tos bobos beišmano! –
Jį kazlėkas nuramino
Ir žvejot pasivadino.

O gražuolė ūmėdėlė
Vestuves tą dieną kėlė.
Ir nelemtą karo žinią
Ji išgirdo per kaimynę.

Kad suspigo ūmėdė:
– Aš apalpsiu – kur kėdė?
Raudonikiai pasirėdę
Jai pasiūlė minkštą kėdę.

Ir, nukrėtę nuo pušų,
Davė jai rasos lašų.
Ūmėdėlė atsigavo,
Grybų vyno paragavo.

Bet, vos spėjus atsimerkti,
Ji tuojau pradėjo verkti.
O tuo tarpu karo žinią
Vėjas paskleidė pušyne.

Ir, išgirdę karo gandą,
Žvėrys baisiai išsigando.
Vilkas šitaip tarė lūšiai:
– Sako, grybai ruošias mūšiui.

Ar girdėjai – lokio guolį
Jau kažkas nakčia užpuolė?
– Negirdėjau gando tokio.
– Tai paklausk, broleli, lokio!

Vos ištrūkęs, sako, gyvas...
– Tai man dyvas! Tai man dyvas!
– Einam tartis pas grybus.
– Varge, varge, kas čia bus!

Ir abu ieškot išvyko
Pulkaunyko baravyko, –
To narsuolio grybų vado. –
Po aukšta pušim jį rado.

Pralemeno vilkas gailiai:
– Nusišėrę mūsų kailiai.
Ir pilvai visai sunykę...
Ponas Grybe pulkaunyke!

Atgabensim šilko skarą –
Atidėkit, prašom, karą!
– Ne, – atsakė baravykas,
Miško grybų pulkaunykas.

– Jau pulkus antai rikiuoju –
Pasiduokite geruoju
O paliepė vyrą giria:
– Taip, teisingai, mano vyre!

Mes kariaujam už teisybę.
Marš į mūšį, mano grybe!
Eik, priimk karių parada:
Grybai šaukia savo vada.

Ir išėjo baravykas,
Miško grybų pulkaunykas.
Ant šaknies pasilypėjo
Ir karius skaičiuot pradėjo.

O kad skaičiaus nepamirštų,
Tai skaičiavo juos ant pirštų:
– Vienas šleivas, du kreivi,
Keturi – pusiau gyvi.

Penktas – mažas ir kuprotas,
O šeštam – įlūžęs kotas.
Septyni – visai seni...
Kokia armija šauni!

Besagstydamas sermėgą,
Iš namų kelmutis bėga.
Bet prie jo žmona prikibo.
– Neišleisiu, – sako, – grybo.

Ūmėdėlė kaip jaunikį
Atlydėjo raudonikį.
Kai visi išsirikiavo,
Paeiliui išsiskaičiavo,

Ėmė gaust kovos trimitai:
Tira rira, titai ritai.
Vėjas vėliavas tik taršo,
Skrenda aidas grybų maršo.

O ant kupsto grybų žvalgas
Į visas puses tik žvalgos.
Jis ūmai kad šoko bėgti,
O pribėgęs ėmė rėkti:

– Grybai, slėpkitės greičiau!
Aš grybautojus mačiau...
Kas duobelę prasikapstė,
Kas po lapais išsislapstė.

Kas po krūmais susiraitė,
Lepšį priglaudė eglaitė.
O paliepė kad įtūžo
Ir perpus iš baimės lūžo.

Į aikštelę tuo laiku
Atlėkė būrys vaikų.
Jie paliepę apžiūrėjo
Ir į šalį pametėjo.

Ir pasakė mokiniai:

– Sukirmijusi seniai.

Palingavo galvas pušys:

– Štai kaip baigės grybų mūšis.